

Planes (el relleu)

Al juliol va fer cent anys que Josep Maria Planes va publicar el seu primer article i diverses entitats de Manresa van promoure el cicle *Cent anys llegint Planes*, per reivindicar la figura i l'obra del periodista, assassinat dotze anys després d'aquella primera publicació i silenciats durant moltes dècades.

Un d'aquests actes va ser la taula *rodona Josep Maria Planes, un referent per al periodisme literari i d'investigació*, moderada pel veterà Eduard Font i amb la participació dels joves periodistes Pep Corral, Anna Hernández i Aleix Solernou. S'hi van dir coses molt interessants sobre com devia ser fer de periodista fa cent anys i què representa ser-ho ara. Es va destacar la vigència de l'obra de Planes i se'n va reivindicar la lectura.

Però el missatge més important de l'acte penso que va ser el mateix cartell de participants: tres periodistes que ronden la trentena, la mateixa edat que tenia Josep Maria Planes quan el van assassinar. Que els periodistes joves continuïn interessats en l'obra del manresà demostra que la seva obra continua viva i, sobretot, que la seva recepció té relleu.

Fa disset anys, amb motiu del centenari del naixement de Planes, se'n va recuperar la figura des d'uns quants àmbits: l'editorial Proa va reeditar molts dels seus textos, TV3 el va fer aparèixer com a personatge en una docuserie, se'n va publicar la biografia definitiva de Jordi Finestres, Quim Aloy va engegar una pàgina web que s'ha anat convertint en el principal referent documental sobre l'escriptor i es van muntar uns quants actes i taules rodones per recordar-lo. Més tard accediria al saló de plens de l'Ajuntament com a manresà il·lustre.

L'any 2007, quan tot això passava, Corral, Hernández i Solernou eren uns marrecs que encara no havien sentit a parlar d'un conterrani que havia estat un dels periodistes més ben considerats del seu temps. De fet, potser encara no sabien que estudiarien periodisme. Que avui, 2024, hi hagi gent jove interessada en l'obra de Josep Maria Planes és un glop d'esperança que fa pensar que potser aquesta obra es continuarà llegint, com a mínim, durant cent anys més.